

ISBN 978 90 00 40359 2

ISBN 978 90 00 40360 8 (e-book)

NUR 343/285

© 2026 Van Goor

Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv

www.unieboekspectrum.nl

Tekst: Marije de Zwart

Omslagillustratie en -ontwerp: Ingrid Bockting

Hoofdstukornamenten © Shutterstock/Aleksey Vanin en ©

Shutterstock/Poravute Siriphiroon

Zetwerk binnenwerk: Mat-Zet bv

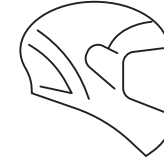
Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

*You think you have a limit. As soon as you touch this limit,
something happens and you suddenly can go a little bit further.*

*With your mind power, your determination, your instinct,
and experience as well, you can fly very high.*

Ayrton Senna – drievoudig wereldkampioen Formule 1

Als ik het vizier sluit, word ik iemand anders. Nee, ik word mezelf. Tussen vier wielen en met een stuur in mijn handen ben ik weer een achtjarig jongetje in een kart. Mijn eerste echte race. Mijn handen klemmen om het stuurkje. Voor me ligt mijn arena; het grijszwarte asfalt, afgebakend met witte strepen, *kerbstones*, gras, grind en bandenstapels. En er zijn anderen. De anderen zijn hier alleen zodat ik me aan hen kan meten. Zij zijn de streepjes op de liniaal. Mijn talent, mijn doorzettingsvermogen, mijn lef, mijn rijstijl: in alles moet ik beter zijn dan zij. Dat moet! Anders krijg ik nooit een eigen kart. Meneer Fabrici was duidelijk: alleen voor deze race mag ik de kart lenen waar hij me mee liet oefenen. Omdat hij iets zag, zei hij, tijdens het oefenen. Iets goeds. Ik moet straks op het podium staan, met een beker in mijn hand. Dan zal papà het wel snappen. Dan kan hij er niet meer omheen. Eén race, één kans! De andere kinderen zijn twee, vier, soms wel zes jaar ouder dan ik. Ik kan ze hebben. Ik rem later, stuur in, geef gas. Ik ben er voorbij. Met mijn voet op het gaspedaal ben ik alleen. Straks zijn ze er weer, de mensen van de kartbaan, mama, meneer Fabrici – maar nu ben ik alleen. Ik moet nog twee mensen inhalen, dan heb ik gewonnen. Kijk, daar is Matteo. Hij is al elf. Ik ben lichter dan hij, dat helpt. Op het rechte stuk kom ik dichterbij, ik schuif achter hem langs, naar de buitenkant van de bocht – daar hoef je minder te remmen, dat weet ik van het oefenen – en geef gas. Ik rij naast hem, bij de volgende bocht ben ik erlangs. Het lukt!

Voor me rijdt nog één tegenstander. Maar ze heeft al bijna een half rondje voorsprong, ik kan haar niet eens meer zien. Ze is nauwelijks ouder, zelfs nog lichter dan ik, en ze is goed. Hoe ik mijn bochten ook perfectioneer, hoe hard ik ook op de pedalen beuk, ik kom niet dichterbij. Ze is gewichtsloos. Zodra ik het vizier sluit, rijdt ze voor me. Altijd.

Altijd rijdt ze net achter de volgende bocht, al mijn hele carrière lang. Of ik de grand prix van Monaco rijd of die van Bahrein, in Mexico-Stad of zoals nu, in Melbourne, bij de start van weer een nieuw Formule 1-seizoen, ze is er altijd. Hoeveel wereldkampioenschappen ik ook op mijn naam zet, ik kom nooit meer bij haar in de buurt. *Carlotta mia!*

1. Een wereld van bordkarton

Een van de kartonnen figuren bij de ingang is verschoven. Giuseppe Verusio staat nu vóór de boeketten in plaats van ernaast. Een klant heeft hem vast opzijgeduwd toen hij een selfie wilde maken. Zo koopt niemand nog een bloemetje. Er moet ook nodig gespiegeld worden, de gangpaden kunnen wel een bezem gebruiken, en bovenal moet ik gigantisch nodig plassen. Waar hangt Piet toch uit? De hele ochtend was er een continue stroom klanten en uitgerekend vandaag is Richard ziek. We zijn een van de grootste tankstations van het land, en het is niet te doen om in je eentje alles bij te houden.

Hoeveel tijd heb ik? Ik kijk door het raam. De bestuurder van die Volvo is bijna klaar, ik kan nu niet weg. Ik verbijt de steken in mijn buik en loop naar voren. Alleen Verusio even op zijn plek zetten. De twee levensgrote figuren aan weerszijden van de ingang zijn de trots van onze winkel: twee geüniformeerde topsporters, beiden in strijdbaar rood, de armen zelfverzekerd over elkaar. En het logo van Terra-Oil op de bovenarm, zodat iedere klant weet: als je hier tankt, hoor je ook een beetje bij het Fenice F1 Team. Bij dit tankstation ben je even deelgenoot van een exotische wereld van snelle auto's, blinkende trofeeën en champagnedouches.

Ik pak Giuseppe Verusio met beide handen vast bij zijn middel. Hij kijkt me trots aan, zijn hoofd iets opgeheven, zijn mond een beetje open. Zouden zijn tanden in het echt ook zo wit zijn, of is dat een nabewerking van de foto? Ik schuif hem terug naar zijn positie naast

de deur. Zo, blijf staan. Aan de andere kant van de deur staat Bastian Fuchs, zijn jonge Duitse teamgenoot. Fuchs' blonde haar springt wild onder zijn pet vandaan. Om in zijn tweede seizoen al voor een topteam te rijden, dat is alleen de grootste talenten gegeven. Teamgenoten zijn elkaars grootste rivalen, maar hier, tussen de bloemen en de chocoladerepen, staan de coureurs gebroederlijk naast elkaar.

‘Mooie mannen heb je hier,’ zegt de Volvo-man.

Ik glimlach beleefd en ga hem voor naar de kassa. ‘Ze staan er om u te verleiden een zakje drop te kopen.’ Ik knik naar het reclamebord, waar een pluchen knuffel in de vorm van een raceauto op afgebeeld staat, en sla daarna zijn pompnummer aan. ‘Dan zit u over de honderd euro en krijgt u vijf zegeltjes. Bij twintig zegeltjes krijgt u al een Fenice Formule 1-auto.’

Hij lacht. ‘Een echte?’

Ik hou mijn hoofd schuin, want ik weet dat het werkt. ‘Helaas niet.’

‘Nou, je hebt me verleid, hoor.’ Hij gooit een zakje schoolkrijt op de toonbank.

Ik sla de drop aan. ‘Fuchs en Verusio hebben u verleid,’ zeg ik met een glimlach.

Hij draait zich om. ‘Vanaf deze kant zien ze er toch minder verleidelijk uit.’

De Volvo-man heeft gelijk. De achterkanten van de borden zijn niet bedrukt. Vanaf de kassa zie je alleen twee grijsbruine silhouetten. ‘De rest moet je erbij fantaseren,’ zeg ik lachend.

Ik hóúd het niet meer. Er komt alweer een auto aanrijden, maar als ik snel ben, ben ik terug voordat die klaar is met tanken. Ik vlieg door de tussendeur naar achteren, trek aan de deurklink van het toilet, maar de deur geeft niet mee. Pas dan zie ik het rode halve cirkeltje en hoor ik gemurmel achter de deur. Piet. Tuurlijk. Ik haast me terug de winkel in en duik onder de tourniquet door naar de klantentoiletten. Goddank. Ik laat me op de wc-bril zakken.

Een vlieg zoemt om mijn hoofd. Het stinkt hier naar pies. Ik grijp naar het papier, maar voel alleen lege ruimte in de dispenser. Ook dat nog. Hoeveel klanten hebben hier vandaag al in deze smeerboel gezeten? Ik open de deur op een kier. Ziet iemand me? Nee, ik was snel genoeg, de winkel is leeg. Onhandig schuifel ik naar de schoonmaak-kast, mijn broek iets opgetrokken. Rol wc-papier. Snel terug. Deur dicht. Oké. Alles onder controle.

Nu ik toch in de toiletruimte ben, haal ik snel een doekje over de oppervlaktes. Ook de zeepdispensers moet ik bijvullen en de vuilniszakken verwisselen. Ik kijk achterom. Er vormt zich al een rij voor de kassa, de klanten kijken zoekend rond. Met in elke hand twee vuilniszakjes haast ik me de achteruitgang van de toiletten door, naar de vuilniscontainer. Achter me klinken voetstappen, maar ik heb geen tijd om om te kijken.

Ik reik naar de container om hem te openen en voel tegelijkertijd een klamme hand op mijn linkerschouder. Het is nog fris, er zijn een paar flinke voorjaarsbuien gevallen, maar deze hand gloeit, nee, brandt door mijn bedrijfspolo heen. Mijn spieren verstijven. De hand wordt een klauw en trekt me naar achteren. De zakken laat ik vallen. Een tweede hand grijpt mijn rechterschouder. Ik staar naar het metaal van de container. De poedercoating is op sommige plekken dof, alsof iemand er met een schuurspons overheen is gegaan. Ik weet dat ik moet bewegen.

‘Wat denk jij dat je aan het doen bent?’ Piets adem condenseert in mijn nek tot druppeltjes. ‘Waarom zit jij niet op je post?’

Ik kan dit aan. Gewoon doorademen. Ik heb voor hetere vuren gestaan. ‘Ik moest plassen. En de klanten-wc was vies, dus die heb ik schoongemaakt.’

‘Wat jij moet, is op je mooie kontje blijven zitten.’ Hij laat mijn rechterschouder los en geeft een tik tegen mijn bil, fel.

Ik voel zijn aanraking door mijn ruggengraat omhoogtrekken, tot aan mijn nek, waar mijn hoofd reflexmatig buigt. Klootzak. Ik moet me omdraaien en hem een oplawaai verkopen, een knietje in zijn